

forslag. Der kunne Besværingerne med akkurat samme Føje fremsættes og ville sikkert ogsaa komme. De ere for Resten allerede begyndte at komme fra den Kant.

Jeg vil gerne i Forbindelse dermed sige, at det forekommer mig, at man ikke er gaaet langt nok med Hensyn til denne Egalisering af Tjenestemændenes Lønninger. Jeg sigter her til det Forslag, der separat er fremsat af den højtærede Kultusminister med Hensyn til Lærerlønningerne. Det forekommer mig egentlig, at man ikke øver fuld Retfærdighed mod Lærerne, navnlig ikke mod Landsbylærerne, sammenlignet med de 4 store Ætters Lønninger, der ere samlede under eet Forslag. Det forekommer mig nemlig ret tvivlsomt, om den Graduering, som foreslaas der, egentlig er forsvarlig. De Herre ville se paa Deres Lovforslag, at man for Landets Vedkommende — jeg taler ikke her om Bylærerne — fastsætter Bestemmelser, der ville bringe Begyndelseslønnen op for Førstelærere til 900 Kr., for Andenlærere og Lærerinder til 700 Kr. og for Forskolelærerinder til 550 Kr. Nu vide vi godt alle, at dertil høre nogle Emolumenter, som for Førstelærere have nogen Værdi; de have selvfølgelig ogsaa nogen Værdi — det betvivler jeg ikke — om end i mindre Grad for Andenlærere og Lærerinder, saaledes foruden Bolig til lige noget Offer. Men jeg spørger: Er det korrekt, at i samme Aandedræt, hvor man til Stationsbude, Portører, Bromænd, Postbude og Telegrafbude giver Beløb fra 1,250 eller 1,050 Kr., eftersom det er i København eller paa Landet, siger man, at vore Lærere, vore Børns Opdragere, maa nøjes med 700 Kr. til Andenlærere og Lærerinder? Skulde ikke den Gerning at være Andenlærer eller Lærerinde i en Landsbyskole være nogenlunde de samme Penge værd som det at være Stationsbud, Portør, Bromand og lignende? Det er ikke, fordi jeg paa nogen Maade vil kaste ringeste Skygge paa de nævnte Mænd. Naar de udføre deres Gerning samvittighedsfuldt og forsvarligt, er der intet paa disse Lønninger at sige, men man maa dog erkende, at selv om den Uddannelse, vore Almuelærere nu have, kan være tarvelig nok i Forhold til Nutidens Krav — deri er jeg enig med det ærede Medlem, som satte sig sidst —, saa koster den dem dog adskilligt mere end den rent minimale Uddannelse, der forlanges af en Bromand, et Telegrafbud eller lignende. Det forekommer mig derfor, at hvis man egaliserer, hvis man vil komme til at dele Sol og Vind lige, maa

man se noget anderledes paa Landets Skolelærere, end man ser paa dem ved det foreliggende Lovforslag. Eller ogsaa maa man gaa en anden Vej. Saa maa man slaa af paa det, man tilbyder de andre, men det tror jeg ikke vil vinde Tilslutning. Det vil jeg i alt Fald ikke være med til at stemme for.

Det forekommer mig altsaa, at der kan være meget god Grund til at tvivle om, hvorvidt Fremtiden — dermed tænker jeg kun paa næste Aar ved denne Tid — vil indløse de Løfter, som Finanslovsforslaget nu giver os, nemlig at vi til den Tid skulle have nogenlunde Balance. Det siges nok, at vi kun have en Million Kroner for lidt, men det er givet, at de 5½ Mill. Kr., her er Tale om til forbedrede Lønninger, plus det, der kommer til senere, vil komme til at belaste det Finanslovsforslag, vi ere i Færd med at behandle. Men dermed ere vi ganske sikkert ikke færdige, thi der er et Punkt, hvor jeg tror, vi ret hurtigt komme til at foretage Forbedringer, der ogsaa koste Penge. Det er med Hensyn til vore mange pensionerede Almuelærere og deres Enker, thi den Pension, der bydes dem, og som de maa lade sig nøje med, er efter min Formening ligefrem uanstændig. Jeg tror ganske sikkert, at det er et Sted, der maa røres noget ved i en meget nær Fremtid, navnlig naar vi gaa til en saa gennemført Lønningsforbedring for de underordnede Funktionærer — jeg beder om Forladelse for, at jeg bruger det vante Udtryk — de underordnede Tjenestemænd, som der her stilles Forslag om. Og jeg gentager: Hvor skulle vi faa Midlerne fra? Saa snart vi komme til nedadgaaende Konjunkturer — og det vil komme og rimeligvis komme ret hurtigt — hvor skulle vi saa faa Midlerne fra? Vi kunne, som sagt, ikke afkorte paa Lønningerne, og vi skulde vel ikke saa meget gerne gaa til Skatteforøgelser allerede nu paa ny. Jeg tror ikke en Gang, vi bør gaa den Vej, som de ærede Ministre have foreslaaet for at redde nogle af Pengene, nemlig til ny Forhøjelser af Jernbanetaksterne og ny Forhøjelse af Postporto. Jeg er i alt Fald ganske uenig med de ærede Ministre i, at den Udvej er at anbefale. Jeg tror heller ikke, den saa let vil vinde behørig Tilslutning ude omkring i Befolkningen.

Der er jo ingen Tvivl om, at der forestaar os meget store Udgifter. Jeg skal blot nævne en Ting, som vi ikke ret længe, ikke ret meget længe vil jeg hellere sige,